

202.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 31 marca 1926 r.

o podatku wojskowym.

Na zasadzie art. 80 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. № 61, poz. 609) zarządza się co następuje:

§ 1. Podatek wojskowy opłacają:

- a) przeniesieni do rezerwy w myśl art. 56 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku służby wojskowej (Dz. U. R. P. № 61, poz. 609);
- b) uznani przy poborze za zdolnych do służby wojskowej tylko w pospolitem ruszeniu z bronią lub bez broni (art. 45 c. i d. ustawy z dnia 23 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 609);
- c) uznani przy poborze za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (art. 35 e. ustawy z dnia 23 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 609).

§ 2. Z pośród wymienionych w § 1 od podatku wojskowego wolni są:

1) uznani przy poborze za zdolnych do służby i przeniesieni do rezerwy w myśl art. 56 ustawy oraz uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu — tylko odnośnie do roku względnie lat, w którym względnie w których odbywali ćwiczenia wojskowe lub służbę wojskową w myśl art. 73 ustęp ostatni ustawy, względnie § 509 rozporządzenia wykonawczego (Dz. U. R. P. z 1925 r. № 37, poz. 252);

2) uznani przy poborze za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej i niezdolni zarazem ani do pracy fizycznej, ani umysłowej, o ile nie osiągają dochodu podlegającego państwowemu podatkowi dochodowemu;

3) utrzymywani kosztem samorządu gminnego lub dobroczynności publicznej.

§ 3. Podatek wojskowy pobiera się:

- a) w formie podatku zasadniczego,
- b) w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego.

§ 4. Podatek wojskowy w formie określonej w § 3 lit. a. opłacają corocznie:

1) przeniesieni do rezerwy w myśl art. 56 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. № 61, poz. 609) — w wysokości 10 zł.;

2) uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią [art. 35 c) ustawy z dnia 23 maja 1924 r. — Dz. U. R. P. № 61, poz. 609] — w wysokości 20 zł.;

3) uznani za zdolnych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni [art. 35 d) ustawy z dnia 23 maja 1924 r. — Dz. U. R. P. № 61, poz. 609] — w wysokości 15 zł.;

4) uznani za zupełnie niezdolnych do służby wojskowej [art. 35 e) ustawy z dnia 23 maja 1924 r. — Dz. U. R. P. № 61, poz. 609] — w wysokości 10 zł.

§ 5. Podatkowi wojskowemu w postaci określonej w § 3 lit. b. podlegają tylko te osoby, wymienione w § 1, które są obowiązane do opłacania państwowego podatku dochodowego.

§ 6. Podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego od dochodu ze wszystkich źródeł z wyjątkiem uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, określa się według stawki przypadającej od tego rodzaju dochodu na odnośny rok podatkowy i wynosi:

- 1) dla osób przeniesionych do rezerwy (§ 4 punkt 1 niniejszego rozporządzenia) — 10% tej stawki;
- 2) dla osób zaliczonych do służby w pospolitem ruszeniu z bronią (§ 4 p. 2 niniejszego rozporządzenia) — 20% tej stawki;
- 3) dla osób zaliczonych do służby w pospolitem ruszeniu bez broni (§ 4 p. 3 niniejszego rozporządzenia) — 15% tej stawki;
- 4) dla osób zupełnie niezdolnych do służby wojskowej (§ 4 p. 4 niniejszego rozporządzenia) — 10% tej stawki.

§ 7. Osoby, od których państwowy podatek dochodowy pobiera się w drodze potrącenia z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, opłacają podatek wojskowy w postaci dodatku do państwowego podatku dochodowego według skali następującej:

Przy rocznym dochodzie z wynagrodzeń:

			całorocznego wynagrodzenia
ponad	2.500 zł. do	3.000 zł.	— 0,2%
"	3.000 " "	5.000 "	— 0,3%
"	5.000 " "	8.000 "	— 0,4%
"	8.000 " "	12.000 "	— 0,6%
"	12.000 " "	20.000 "	— 0,8%
"	20.000 " "	30.000 "	— 1%
"	30.000 " "	50.000 "	— 1,4%
"	50.000 " "	70.000 "	— 1,5%
"	70.000 " "	100.000 "	— 1,7%
"	100.000 "		— 2%.

§ 8. Za podstawę wymiaru dla wspomnianych osób przyjmuje się wysokość uposażeń, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, otrzymanych w roku poprzedzającym rok podatkowy — zarówno w pieniądzu, jak i w naturze.

Wartość dochodu z tego rodzaju w naturze oblicza się według cen z dnia 1 stycznia tego roku, z którego dochód służy za podstawę wymiaru.

§ 9. Dla osób wymienionych w § 1 niniejszego rozporządzenia, które stawily się do poboru we właściwym terminie, obowiązek opłacania podatku wojskowego rozpoczyna się z reguły:

1) odnośnie wymienionych w § 1 lit. a) — od 1 stycznia roku bezpośrednio następującego po przeniesieniu do rezerwy w myśl art. 56 ustawy z dnia 23 maja 1924 r.;

2) odnośnie wymienionych w § 1 lit. b) i c) od 1 stycznia roku bezpośrednio następującego po wydaniu orzeczenia przez komisję poborową.

Dla osób, które uchylily się od obowiązku stawienia się do poboru we właściwym terminie, ob-

wiązek opłacania podatku wojskowego rozpoczyna się od 1 stycznia roku bezpośrednio następującego po roku, w którym dana osoba ukończyła lat 21.

§ 10. Dla osób, o których mowa w § 9, obowiązek podatkowy gaśnie:

1) z powodu śmierci, powołania lub dobrowolnego wstąpienia do służby w wojsku stałem w czasie mobilizacji względnie dobrowolnego wstąpienia do służby w wojsku stałem w czasie pokoju na okres ustawą przewidziany;

2) dla osób wymienionych w § 9 p. 1 z końcem tego roku kalendarzowego, w którym ukończą 40 lat życia;

3) dla osób wymienionych w § 9 p. 2 z końcem tego roku kalendarzowego, w którym ukończą 50 lat życia.

§ 11. Obowiązek opłacania podatku wojskowego dotyczy poborowych, obowiązanych do stawienia się do poboru poczynszy od roku 1925.

§ 12. Ustalanie osób podlegających podatki wojskowemu należy do właściwych władz administracyjnych.

Wymiar i pobór podatku wojskowego uskuteczniają właściwe władze skarbowe w terminach, przewidzianych w działach I i III ustawy o państwowym podatku dochodowym w brzmieniu ogłoszonym rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r. (Dz. U. R. P. № 58, poz. 411).

§ 13. Instrukcje, dotyczące przeprowadzenia wymiaru i poboru podatku wojskowego, wyda w drodze rozporządzenia Minister Skarbu w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych i Ministrem Spraw Wewnętrznych.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Prezes Rady Ministrów: *Al. Skrzyński*

Minister Skarbu: *J. Zdziechowski*

Minister Spraw Wojskowych: *Żeligowski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Wł. Raczkiewicz*

203.

Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych

z dnia 26 lutego 1926 r.

w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Reform Rolnych do art. 2, 3 i 5 ustawy o mierniczych przysięgłych.

Na podstawie art. 2, 3 i 5 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o mierniczych przysięgłych (Dz. U. R. P. № 97 poz. 682) zarządza się co następuje:

O szkołach.

§ 1. W rozumieniu art. 2, p. b) ustawy o mierniczych przysięgłych, do szkół krajowych, których

świadectwa ukończenia służą za dowód posiadanych odpowiednich studjów, zalicza się państwowe szkoły miernicze w Kowlu, Krakowie, Lwowie, Łomży, Poznaniu i Warszawie. Uznanie szkół krajowych i zagranicznych, nie wymienionych w niniejszym paragrafie, nastąpi w osobnym rozporządzeniu.

O urzędach państwowych.

§ 2. Do urzędów państwowych, w których można odbywać praktykę mierniczą w myśl art. 3, ustęp 2-gi ustawy o mierniczych przysięgłych zalicza się:

- a) Ministerstwo Robót Publicznych oraz urzędy wojewódzkie,
- b) Ministerstwo Reform Rolnych oraz okręgowe urzędy ziemskie,
- c) Ministerstwo Skarbu oraz izby skarbowe w Grudziądzu, Katowicach, Krakowie, Lwowie i Poznaniu,
- d) Ministerstwo Kolei oraz dyrekcje kolei państwowych i dyrekcję budowy kolei państwowych,
- e) w Ministerstwie Spraw Wojskowych wojskowy instytut geograficzny,
- f) Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych dyrekcje lasów państwowych.

Egzaminy.

§ 3. Do udowodnienia w myśl art. 4 ustawy o mierniczych przysięgłych praktycznej znajomości zawodu przez kandydatów na mierniczych przysięgłych, powołuje się dwie komisje egzaminacyjne, w Warszawie i we Lwowie.

§ 4. Komisja egzaminacyjna w Warszawie egzaminuje kandydatów, którzy ostatnio przed zgłoszeniem się do egzaminu byli zarejestrowani jako praktykujący w obrębie województw: białostockiego, łódzkiego, nowogródzkiego, poleskiego, pomorskiego, poznańskiego, śląskiego, warszawskiego, wileńskiego oraz m. st. Warszawy; komisja egzaminacyjna we Lwowie egzaminuje rejestrowanych w obrębie województw: kieleckiego, krakowskiego, lubelskiego, lwowskiego, stanisławowskiego, tarnopolskiego i wołyńskiego.

§ 5. Członków komisji egzaminacyjnych mianuje Minister Robót Publicznych na trzy lata, na wniosek interesowanych ministerstw. W skład każdej komisji egzaminacyjnej wchodzi:

- a) dwóch delegatów Ministerstwa Robót Publicznych,
- b) dwóch delegatów Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, z których, o ile możności, jeden powinien być profesorem miernictwa Politechniki,
- c) delegat Ministerstwa Reform Rolnych,
- d) mierniczy przysięgły dla komisji egzaminacyjnej w Warszawie powołany przez Ministra Robót Publicznych, a dla komisji egzaminacyjnej we Lwowie powołany przez Ministra Robót Publicznych na wniosek izby inżynierskiej we Lwowie.

Przewodniczącymi komisji egzaminacyjnych i ich zastępców mianuje Minister Robót Publicznych